

Eisenhower och självmorden

30/7 ✓

DEN AMERIKANSKE statschefens angrepp på "socialismen" med Sverige som avskräckande exempel är förvånande i sin ovederhäftighet — inte med tanke på Eisenhower personligen, utan med hänsyn till att han rimligen bör ha folk med intellektuell kompetens bland sina inspiratörer. Tre "bevis" nämns för att det gått illa i vårt land: bristen på initiativ eller ambition — löst prat som knappast kan rationellt diskuteras —, stegrad fylteri, varmed tydligen avses de omedelbara verkningarna av 1955 års reform, samt slutligen självmorden, som påstås ha stigit enormt under senare år. Då presidenten ställer självmordssiffrorna i förgrunden, anknyter han till föreställningar som är vanliga bland konservativt folk i USA. Vid en rad tillfällen under senare år har amerikanska besökare förklarat för mig att vi fått så mycket självmord på grund av tråkigheten i välfärdsstaten; mitt påpekande att de har fel i själva utgångspunkten har synbarligen uppfattats som ett patriotiskt förfalskningsförsök.

Statistiken för de senaste årtiondena kan möjligen påstås visa en, om också mycket obetydlig, stegring av självmordsfrekvensen. Nedan upptas årliga antalet självmord på 100 000 invånare under de fem senaste femårsperioderna:

1931—1935	16,4
1936—1940	16,3
1941—1945	14,7
1946—1950	15,2
1951—1955	17,3

Av mina erfarenheter att döma är det den sista av dessa siffror som de amerikanska spekulatio- nerna bygger på. Tar vi i stället de två föregående femårsperi- odena, kan självmordsstatistiken brukas som "bevis" för att viljan att leva blivit starkare inom svenska folket sedan socialdemo- kratin fick en stabil maktsställ- ning. Självmordet kan inga mera allmänna slutsatser byggas på des- sa siffror. Självmordsfrekvensen har i Sverige sedan gammalt varit stabil och relativt hög: 1906—1915 var den 16,5, under femårsperi- oden före första världskriget (1909—1913) 17,7, alltså högre än under den senast redovisade femårsperioden.

I den mån någon liten tendens till ökning av antalet självmord kan fastställas, sammanhänger den uppenbarligen med två omständigheter, vilkas betydelse borde vara en varning för generalise- ringar av Eisenhowers modell. Det är huvudsakligen äldre folk, särskilt i sextiårsåldern, som be- går självmord (1951—1955 36 på 100 000 i åldern 60—64 år mot 13 i åldern 25—29 år). Eftersom befolkningen i genomsnitt blivit äldre under senare tid, är alltså en viss stegring av självmords- frekvensen naturlig. Vidare: antalet kvinnliga självmördare har ökat från en på fyra eller fem i början på seklet till ungefär en på tre under senare år. Detta sammanhänger med att den form för självmord (förgiftning) som huvudsakligen anlitas av kvinnor blivit mera populär (385 fall 1958 mot 26 fall 1916).

Hur orimligt det är att begagna självmorden som bas för allmän- politiska resonemang framgår även vid en jämförelse mellan olika länder och grupper. Högre självmordsfrekvens än Sverige har sedan länge exempelvis Japan, Österrike, Danmark, Schweiz och Berlin (nära nog oberoende av kriser och levnadsförhållanden). Låg självmordsfrekvens företer bland andra Irland, Bulgarien, Holland, Polen, Italien och Norge. (Från flertalet östblocksländer har uppgifter ej stått att få.) Eisenhower visade socialismens farlighet genom att jämföra Sve- rige och USA; hans slutsats hade blivit den motsatta, om han jäm- fört Bulgarien och Polen med sitt eget land. Han kunde också ha lett i bevis att låg levnadsstan- dard och förtryck ger livsvilja: i USA begår enligt statistiken de vita självmord 2—3 gånger mer än negrerna, och ungefär samma rela- tion råder i Sydafrika.

Herbert Tingsten kommen- terar här president Eisenhowers argument för sitt angrepp på Sverige i onsdagens Chicago- tal. Artikeln återges här nedan även i engelsk översättning.

Det har skrivits mycket dum- heter om självmord före Eisen- hower. Ämnet har hört till so- ciologins favoriter från Masaryk och Durkheim fram till våra da- gar, och de mest egenartade teo- rier har framlägs för att förklara skillnaderna mellan olika länder samt olika sexuella, sociala, reli- giösa och etniska grupper. Svå- righeten att komma till mera ge- nerella och hållbara slutsatser sam- manhänger med många omstän- digheter: statistikens osäkerhet,

beroende bland annat på den på vissa håll starka tendensen att dölja självmord, bedömandet av självmordsförsökens innebörd (un- dersökningar från Sverige och Italien visar exempelvis att själv- morden är vida flera bland män, men att "försök", allvarliga eller inte, begås lika mycket av kvin- nor), vikten av att någorlunda säkra och inte alltför pinsamma metoder står till förfogande, in- fluensen av lagstiftning och praxis, särskilt i fråga om berus- ningsmedel. Framför allt blir för- siktighet påkallad på grund av att efter allt att döma endast en mycket liten grupp människor är så psykiskt konstruerade att de över huvud kan tänkas begå självmord; utrymmet för sociolo- gisk utredning blir därför be- gränsat. HERBERT TINGSTEN

Eisenhower and Suicide

THE ATTACK by the American President on "Socialism", with Sweden as a warning example, is astonishing in its irresponsibility — not with regard to Eisenhower personally, but in view of the fact that he could reasonably be expected to have some intellectually competent people among his advisers. Three "proofs" are given to show why things have gone ill with us: lack of initiative and ambition — loose talk which hardly can be discussed on a rational level — increased drunkenness, which obviously refers to the immediate consequences of the Liquor Reform Law of 1955, and finally the suicides, which are said to have increased enormously in recent years. In placing the suicide figures in the foreground the President proceeds from conceptions which are common among American Conservatives. U.S. visitors have explained to me on numerous occasions in recent years that our high suicide rate is the result of the dullness of life in the Welfare State; my observation that the very basis of the argument is wrong seems to have been regarded as a patriotic attempt at falsification.

Statistics for the last decades may possibly be interpreted to show an increase in the suicide rate, albeit a very small one.

The annual number of suicides per 100 000 of our population is given below for the five last five-year periods:

1931—1935	16.4
1936—1940	16.3
1941—1945	14.7
1946—1950	15.2
1951—1955	17.3

Judging from my own experience it is the last of these figures on which the American speculations are based. If, instead, we were to take the two previous five-year periods, the suicide statistics can be used to "prove" that the will to live of the Swedish people grew stronger as Social Democracy consolidated its position. Naturally it is impossible to base any general conclusions on these figures. The suicide rate has been stable and comparatively high in Sweden for a long time; it was 16.5 in the years 1906—1915, and 17.7 during the five-year period preceding the first World War (1909—1913), thus a little higher than for the last five-year period mentioned above.

In as far as there is a slight upward trend in the suicide rate there are without doubt two circumstances to be considered, the significance of which should serve as a warning against generalisations of the kind made by Eisenhower. Most of the suicides are elderly people, particularly those in their sixties (the figures for the years 1951—1955 are 36 in 100,000 for the age-group 60—64 as against 13 for the age-group 25—29). As the average age of the po-

pulation has become higher in recent years, a certain increase in the suicide rate is thus to be expected. Further: the number of female suicides has increased from one in four or five at the beginning of the century to about one in three in recent years. This must be seen in connection with the fact that the form of suicide (poisoning) resorted to by women having become more popular (385 cases in 1958 as against 26 in 1916).

The absurdity of using the suicide rate as the base for general political argument will also appear from a comparison of various countries and groups. The following countries, for instance, have a higher suicide rate than Sweden: Japan, Austria, Denmark, Switzerland and Berlin (practically independently of crisis and conditions of life). A low suicide rate is shown by Ireland, Bulgaria, Poland, Holland, Italy and Norway. Figures from most of the East Bloc countries are not obtainable. Eisenhower demonstrated the dangers of Socialism by comparing the U.S. with Sweden; his conclusions would have been the opposite had he compared Bulgaria and Poland with his own country. He could also have proved that a low living standard and oppression stimulate the will to live: statistics show that suicide is three times as prevalent among the whites as among the negroes; the relation is about the same in South Africa.

Many stupidities have been written about suicide before Eisenhower. The subject has been one of the favourites of sociologists from Masaryk and Durkheim until our own times; and the most peculiar theories have been advanced to explain the differences between various countries and between sexual, religious, social and ethnical groups. The difficulties in establishing general and reliable conclusions are connected with many circumstances; the uncertainty of statistics, due to some extent to the strong tendency in certain countries to conceal suicide, the problem of assessing the true significance of cases of attempted suicide (investigations in Sweden and Italy show that while male suicide is far more frequent, attempted suicide, whether seriously meant or not, is as common among women as among men), the importance of fairly reliable and not too painful methods being available, and the influence of legislation and custom particularly regarding intoxicants. Caution is particularly called for on account of the fact that as far as we can judge only a very small group of people possess the psychological make-up required for committing suicide at all; the scope for sociological investigation is therefore narrow.

HERBERT TINGSTEN